

ŠTURMUOTOJAS

LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTŲ
FRONTO
LEIDINYS

2009 METŲ LAPKRIČIO MĖNUO
PIRMASIS NUMERIS
SKIRTAS VOKIEČIŲ
NACIONALSOCIALISTUI
JULIJUI ŠTREICHERIUI
PAGERBTI IR ATMINTI

Žydai pra mūsų nelaimė!

Juo giliau atsakomybės jausmas bus įleidęs šaknis piliečiuose, juo valstybės pamatas bus stipresnis. Autoritetinės santvarkos kaip tik kreipia ko didžiausią dėmesį į atsakomybės jausmo auklėjimą savo piliečiuose.

Negalima praeiti tylomis ir pro pareigos jausmą. Mūsų valstybės vadai mums nuolat pareigos reikalą primena. Antanas Smetona vienoje vietoje savo raštuose sako: „Visuomenės ir valstybių pamatai laikosi normomis, kurios turi savyje ne vien teisių, bet ir pareigų.“ (I. 226). Nepakanka jausti pareigą gerai dirbti, tikrai suprasta pareiga reikalauja vis geriau dirbti. Pareiga yra pažanga. Tie, kurie paguldė galvas už Tėvynę, mes sakome, gerai atliko savo pareigą. Dirbant kultūrinį, visuomeninį, politinį darbą, niekas iš mūsų nereikalauja tokios didelės aukos, tačiau pasiaukojimo išvengti negalima. Atsiminkime Aušros gadinės vadus, kurie pirmieji pradėjo skelbti laisvės žodį, atsiminkime knygnešius, kurie tą žodį platino. Jų kelias buvo išklotas pasiaukojimo, kančių, bet kartu ir pasiryžimo. Jie garbingai atliko savo pareigą!

Mes gyvename ir dirbame naujose sąlygose, mes naudojamės tomis gerybėmis, kurias iškovojo aušrininkai, knygnešiai, žuvusieji karo lauke, bet nemanykime, kad mes galime pasakyti: šandie Tėvynė iš mūsų nieko nebereikalauja. Ne, ji iš mūsų reikalauja taip pat garbingai atlikti savo pareigą, ypač iš vadų, kurie yra tiesioginiai anų didvyrių ir karžygių testamentu vykdytojai. Kiekvienas lietuvis, jau vien dėl to, kad jis lietuvis, yra įpareigotas statyti naująją Lietuvą, bet ypač tos pareigos gilus supratimas yra reikalingas vadovui, kuris žengia vieno ar kito darbo priešakyje. Į vadovą yra nukreiptas vadovaujamųjų žvilgsnis, iš jo laukiama pavyzdžio, iš jo visų pirma yra reikalaujama pareigos atlikimo. Žodis paskatina, bet pavyzdys užkrečia.

Aušrininkai ir knygnešiai sukūrė tautinio atgimimo gadynę, žuvusieji kovos lauke jų Lietuvos laisvės idealą pavertė tikrove, o mūsų uždavinys padėti pagrindus naujoviškam Lietuvos rūmui, kurių niekas nebesugriautų. Kai kas tvirtina, kad mūsų karta neturinti idealų. Tai yra nesamone. Mes turime idealų, kurie nėra nei mažesni, nei blogesni už anų gadynių idealus. Tik mums, stovintiems naujosios Lietuvos priešakyje, reikia pasisemti įkvėpimo ir stiprybės iš anų vadų pavyzdžių, kad mūsų idealai būtų taip pat atkakliai vykdomi, kaip praėjusių gadynių. Tą pareigą visų pirma tėvynė reikalauja atlikti iš jos vadų.

8.

Kai kas nori įtikinti, kad Lietuvos santvarka tai tas pats, kas italų fašizmas, ar vokiečių nacionalsocializmas. Tai ne tiesa. Mes susikūrėme savą, lietuvišką valstybės formą, kurios niekur kitur nėra. Sakysime, kad ir vadovybės principą. Italijoje ir Vokietijoje tautos atstovybės, galima sakyti, visiškai panaikintos. Ten viską sprendžia ir lemia vadas. Pas mus, „kur darbe valia pasireiškia, ten skirtingas asmuo vadovauja, o kur svarstomas koks dalykas, ten rinktiniai žmonės galvoja“, sako Antanas Smetona ir priduria: „Vadinasi, vadovybė visur turi būti asmeninė – nuo viršaus ligi pat apačios, suderinta su parinktu kolektyvu.“ (Kalba, pasakyta 1933 m. LTS visuotiniame atstovų suvažiavime). Šiamintimi buvo išrinkta ir tautos atstovybė. Rinktiniai atstovai galvoja, leidžia įstatymus, bet „kur darbe valia pasireiškia“, t. y. juos vykdančią, vadovauja Tautos Vadas, pasitelkęs į pagalbą vyriausybę. Susirinkus naujam seimui, autoritetiniu principu pagrįstą mūsų valstybės formą galima laikyti galutinai susikristalizavusia. Tautos atstovybė yra, lyg stogas valstybės rūmų, kurie buvo pradėti statyti po 1926 m. persilaužimo.

visą savo partiją prijungė prie Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partijos, vadovaujamos Adolfo Hitlerio.

1923 –ųjų metų balandžio 20 –ąją buvo išleistas pirmasis „Der Stürmer“ („Šturmuotojo“) numeris. Pirmieji nacionalsocialistų savaitraščio numeriai „Der Stürmer“ padarė neįtikėtinai gerai žinomą ir populiariu leidiniu. Numeriai susidėdavo iš keturių nedidelių lapų, skirtų Štreicherio (laikraščio įkūrėjo ir redaktoriaus) politiniams priešininkams aptarti. Bet 1923 –ųjų metų lapkritį laikraštis įgavo tūkstantinį tiražą.

Štreicheris buvo svarbus asmuo nacionalsocialistų bandyme paimti valdžią Vokietijoje per Miuncheno Pučą 1923 –ųjų metų lapkričio 9 –ąją dieną. Štreicheris buvo paskirtas „Propagandos Direktoriumi“ ir buvo vežiojamas po Miuncheną sakyti kalbas ir skelbti Revoliuciją. Štreicheris žygiavo su Hitleriu, Himleriu ir generolu Erichu Liudendorfu per Miuncheną į Feldhernhalės paminklą, kai policija atidengė ugnį. Šešiolika žygiuojančiųjų žuvo iš karto, tuzinai, įskaitant ir Hermaną Geringą, buvo sunkiai sužeisti. Adolfas Hitleris buvo valdžios įkalintas Landsbergo kalėjime, kuriame išbuvo keturiolika mėnesių. Štreicheris buvo įkalintas mėnesiui ir neteko savo mokytojo darbo, bet, dėka savo geros darbo istorijos, pensiją gavo būdamas trisdešimt devynerių metų amžiaus.

Julijui Štreicheriui išėjus į laisvę, laikraštis vėl buvo pradėtas publikuoti, pradedant 1924 –ųjų metų kovo mėnesiu. Tik po vieno mėnesio, „Der Stürmer“ išleido savo pirmąją antižydišką karikatūrą. Štreicheris pradėjo didžiąją savo idėjinę kovą prieš sistemą, kurią jis vedė per savo laikraštį. Kai kurie jo laikraščio numeriai buvo uždrausti arba konfiskuoti trisdešimt kartų tarp 1923 –ųjų ir 1933 –ųjų metų. Per vienuolikos dienų laikotarpį jam buvo iškeltos penkios teisminės bylos. Jis iš viso sėdėjo aštuonis mėnesius kalėjime už nepaklusnumą teismo įsakymui sustabdyti uždraustųjų „Der Stürmer“ numerių publikaciją. Jis buvo išrinktas į parlamentą balandžio šeštąją dieną, 1924 –aisiais metais. 1924 –ųjų rudenį jis kandidatavosi į Niurnbergo miesto tarybą ir laimėjo rinkimus. Jis tuo pat metu turėjo dvi politines pozicijas. Prasidėjo karikatūrų publikavimas. Filipas Ruprechtas, naudojęs pseudonimą „Fipsas“, laikraštyje publikuodavo įvairias garsias karikatūras ir paveikslėlius. Jie buvo skirti demaskuoti žydiją ir jos nusikaltimus ne tik vokiečių tautai, bet Europai ir visai žmonijai. Taipogi tai darė ir laikraščio straipsniai.

Laikraščio tiražas 1927 –aisiais metais buvo tik 14000 kopijų. Iki 1933 –ųjų metų tiražas pakilo iki 25000, o 1934 jau siekė 113800 vienetų. 1940 –aisiais metais „Der Stürmer“ jau viršijo dvejų milijonų tiražą. Laikraštis jau buvo tarptautinio masto ir pasisekimo publikacija, kurios žydija bijojo labiau, negu bet kokios kitos periodinės publikacijos. 1941 –aisiais metais „Der Stürmer“ jau buvo leidžiamas Vienoje, Pragoje (Čekija), Strasbūre ir Danijoje.

1943 –aisiais metais mirė Julijaus Štreicherio žmona. Keletą savaitių prieš karo pabaigą Julijus Štreicheris vedė savo ilgametę sekretorę, Adelę. Jie pasitraukė į Alpes, kai artėjo amerikiečių kariuomenė. 1945 –ųjų metų gegužės 23 –iąją dieną žydas, JAV karininkas Plitas atpažino Štreicherį ir Štreicheris pakliuvo į žydų pakalikų rankas. Žydija savo tautietį karininką pašlovino ir jam paskelbė „Majoro Plito dieną“.

Štreicherį įkalino pasaulinei žydijai atsiskaitinėjantys „sajungininkai“. Julijų Štreicherį suėmus pradėjo džiūgauti visi pasaulio žydai, jų neapykanta šiam vyrui, kuris išdrįso paviešinti jų

tautos. Gal būt, tai vienintelis istorijos pavyzdys, kada vadovaujantis sluoksnis užmiršo savo pareigą, atsisakė nuo savo protėvių kalbos ir pasistatė kiną sieną tarp savo luomo ir liaudies, kuri ištikus amžius turėjo kentėti pažeminimą ir panieką. Tai yra skaudi pamoka, kurios negalime užmiršti.

Mūsų šviesuomenei, palyginus su kitų kraštų šviesuomenėmis, tenka dar pasiimti ypatingą uždavinį, būtent, mūsų tautos kultūrinį lygį pakelti iki kitų tautų kultūrinio lygio. Tą uždavinį ji turi visą laiką turėti prieš savo akis. Suprantama, tame darbe turi dalyvauti visa tauta, tačiau iš šviesuomenės, kaip iš vadovės, reikalaujama daugiau, kaip iš kitų. Ne kam kitam, o jai teks atsakyti būsimoms kartoms, kaip ji atliko pareigą šiuo mūsų tautai ypatingai svarbiu laikotarpiu. Šviesuomenės rankose iniciatyva, jos ir atsakomybė. Šviesuomenės reikalais sudaryti visuomenėje kūrybinę darbo nuotaiką, jos reikalas skatinti, žadinti, kelti energiją, jos reikalas be pasigailėjimo kovoti su ištižimu, aimanavimais, rankų nuleidimu prieš mažiausią kliūtį. Jei nori pasivyti, turi bėgti greičiau už kitą. Tas laimi, kuris parodo daugiau ištvermės ir pasiryžimo laimėti. Jei šandie mums nebegresia šviesuomenės nuo masių atskilimo pavojus, tai vis dėl to mes turime išorinį pavojų, kurie mus verčia budėti ir stiprinti savo pajėgas. Šviesuomenė, kaip tautos smegenys, turi suprasti, kad lietuvių tauta, būdama nedidelė tauta, neturi teisės būti silpna tauta. Silpnumas – jos pražūtis. Juo labiau šiais grumtynių laikais, kada teisė ir teisybė vis dažniau turi nusilenkti kumščio pajėgai, kada rytą toks netikras.

6.

„Vadovauti juk yra mokėti dirbti“, sako Antanas Smetona. Vadovavimas reikalauja mokėti dirbti tiek iš pavienio vadovo, tiek iš visos šviesuomenės. Iš vado reikalaujama mokėti dirbti geriau už tuos, kuriems jau tenka vadovauti. Tuo Vadas visų pirma išsiskiria iš vadovaujamųjų. Vadas yra vadovaujamųjų smegenys ir valia. Jis užkrečia vadovaujamosios iniciatyvos ir veikimo dvasia. Jis duoda linkmę, sudaro planą ir telkia pajėgas tam planui vykdyti. Visa tai, kas tautos siekimuose tebėra neapčiuopiama ir miglota, kas tebėra galimumų būtyje, vadas iškelia į paviršių, konkretina, suprastina ir duoda impulsą vykdyti. Kitaip sanat, palaidus minios siekimus bei norus vadas sutelkia į vieną galingą srovę ir pakrikusias, pasyvias jėgas paverčia energijos šaltiniu. Vado mintis atskleidžia ateities perspektyvas, jis žino, ko nori, ir, pasiremdamas tautos istorine ir šių dienų tikrove, kuria naują rytą. Kas miniai „bus“, vado dvasiniame akiratyje jau „yra“. Vadas yra kūrybinis ir audringas veržimasis pirmyn. Ta prasme jis yra revoliucionierius.

Vadas kuria naują tautos tikėjimą ir naują gyvenimo mistiką. O gimsta tikėjimas, gimsta ir darbai. Sukurti tikėjimą kokių darbu, idėja, idealu, reiškia padaryti perversmą minios galvosenoje, reiškia visą tautos bei valstybės gyvenimą nudažyti naujomis spalvomis. O pakeisti žmogaus galvosena, reiškia pakeisti patį žmogų. Vado uždavinys kaip tik ir yra užduoti tautos dvasią naujais fermentais, kurie pagimdytų norą ir sužadintų valią kurti naujas gyvenimo formas ir tuo pačiu sukelti nepasitenkinimą ir net šlykštėjimąsi esamais trūkumais bei ydomis. Visiškai teisingai pastebi garsus prancūzų mokslininkas, Dr. Gustavas le Bonas: „Sukurti tikėjimą, vistiek ar jis būtų religinio, politinio, ar socialinio pobūdžio, sukurti tikėjimą darbu, asmenimi ar idėja, toks yra svarbiausias didžiųjų vadų vaidmuo“ (Psychologie des Foules, Paris, Libraire Alcan).

Norint geriau suprasti vado vaidmenį valstybėje bei visuomenėje, dar čia tenka stabtelėti ties vienu to klausimo momentu, kuris, mano nuomone, yra esminis, būtent, ties vado sąsajomis su vadovaujamaisiais. Tos sąajos turi būti kuo glaudžiausios. Vadovauti iš tolo negalima. Tarp vado ir visuomenės turi vykti nuolatinis minčių, jausmų, nuotaikų pasikeitimas, ką bekalbėti jau apie tai,

ŠTURMUOTOJAS

APIE LEIDINĮ IR JO MISIJĄ

I

LEIDINIO TIKSLAS

Vesti informacinę-propagandinę kovą prieš pasaulinės žydijos melagingos propagandos ir prievartos aparatą, žadinti Lietuvą ir Europą, kelti rasinę-nacionalinę sąmonę ir supažindinti nors nedidelę dalį Lietuvos žmonių su mūsų Tėvynės ir mūsų rasės naikinimu, kuris „demokratams“ visiškai nerūpi: jiems rūpi žydiškasis Judo auksas, „išrinktosios“ siurbėlių ir parazitų tautos kišamas į jų judišką kišenes. Mūsų periodinio leidinio pagrindinis tikslas: šviesti visuomenę, demaskuoti pasaulinę žydiją, kelti Nacijų revoliucinį idealizmą ir prisidėti prie ne tik Lietuvos, bet ir Europos kovos už laisvę.

II

MŪSŲ VARDAS

Savo leidinį nusprendėme pavadinti ŠTURMUOTOJU. Jis taip vadinamas ne tik kaip kovingos idėjinės dvasios ir nusiteikimo ženklas. Jis yra garsiojo Vokietijos nacionalsocialisto,

Savaime suprantama, kad, nustatant naują linkmę, reikėjo ieškoti ir naujų darbo metodų. „Kokis“ turėjo pavaduoti „kiekį“. Kolektyvinę, arba, teisingiau, partinę vadovybę turėjo pakeisti asmeninė vadovybė, autoritetas.

Čia tuojau reikia pastebėti, kad autoritetinėje santvarkoje vado principas taikomas ne tik grynai politinėje plotmėje, bet jis užgriebia daug plačiau: juo taip pat grindžiamas visuomeninis, organizacinis ir bent iš dalies ekonominis gyvenimas. Pripažindama griežtos hierarchijos reikalą, autoritetinė santvarka negali vienoje srityje taikyti vado principą, kitoje – netaikyti.

Tai viena, o antra, mes dar per mažai kreipiame dėmesio į tą momentą, kad vado principas nėra kažin koks mechaninis mygtukas valstybės organizme: priešingai, tai yra visų pirma valstybės etika privaloma visiems piliečiams, kaip sakysime, religinė etika privaloma visiems jos išpažinėjams. Kaip religinėje bendruomenėje niekas nelaiko prievarta tam tikrų etinių nuostatų pildymą, taip autoritetinėje santvarkoje santykiai tarp vadovaujančiųjų ir vadovaujamųjų negali būti grindžiami mechaniniu paklusnumu. Vieni ir kiti yra glaudžiai susiję vidiniais, etiniais saitais, išplaukiančiais iš bendro valstybės gerovės idealo reikalavimų. Pasakymas, kad „turi manęs klausyti tik dėl to, kad aš esu vadas“, yra absurdas. Aš turiu klausyti vado, tai tiesa, bet ne tik vien dėl to, kad jis vadas ir aplamai ne tik dėl to, kad jis vadas, bet ir dėl to, kad paklusnumo ir drausmės reikalauja iš manęs valstybės etika, kuri lygiai privaloma tiek vadui, tiek man. Ne mechaninė drausmė, bet etinė drausmė, dedama į autoritetinės santvarkos pagrindą.

Tuo būdu vadovaujamieji yra glaudžiai susiję su bendros pareigos jausmu. Liberalizmo šalininkai mėgsta piktintis, kad autoritetinėje santvarkoje esanti žeminama asmenybė. Įsakymas: „aš liepiu, tu daryk!“ esąs nesuderinamas su individo teisėmis. Tarp vadovaujančiųjų ir vadovaujamų atsirandanti bedugnė, nes pirmieji turi viską, o antrieji – nieko. Tai yra, kaip aukščiau pažymėjau, grynai mechaninė pažiūra į vado principo taikymą gyvenime. Nėra jokio konflikto tarp autoritetinės santvarkos ir sveiko individualizmo. Jei autoritetinė santvarka neigtų individualizmą, tai pakisrtų šaką, už kurios pati laikosi. Tvarkantis vado principu, tvirtos asmenybės kaip tik labiausiai reikalingos. Bet reikia pridurti: kūrybinės asmenybės, nes anarchinio individualizmo šandie nebepakenčia ne tik autoritetinės santvarkos, bet juo kratosi ir liberaliausios demokratijos.

Taigi, žiūrint į vado principą valstybiniu požiūriu, t. y. kaip į politinę doktriną, reikia pasakyti, kad tuo principu pagrįsta valstybės santvarka yra griežtai priešinga demokratinei santvarkai. Autoritetinėje santvarkoje valdžia eina iš vieno šaltinio, iš viršaus, demokratijoje – iš masių, iš apačios; autoritetinė santvarka pasižymi pastovumu, nuoseklumu, vienoda linkme ir vieninga valia, demokratinė – nuolatinio svyravimu, blaškymusi iš vieno kraštutinumo į kitą, pasakyčiau, nuolatinio nervingumu, susiskaldymu; autoritetinė santvarka turi aiškų idealą: visokeriopą valstybės bei tautos gerovę, demokratinė – dažniausiai aiškaus valstybės idealo neturi, nes į valstybę žiūrima per atskirų luomų reikalus, kuriuos gina partijos, o kiekviena partija tą gerovę supranta kitaip; autoritetinė santvarka luomų kovos nepripažįsta, o demokratinė santvarka kaip tik ta kova remiasi:

PIRMYN Į KOVĄ UŽ TĖVYNĘ, UŽ BRANGIĄ ŽEMĘ LIETUVOS!

Siame numeryje mes skaitytojams pateiksime vokiečių dramaturgo, filosofo ir politiko, Dytricho Ekcharto veikalo „Bolševizmas nuo Mozės iki Lenino: dialogas tarp manęs ir Adolfo Hitlerio“ pirmąją dalį lietuviškai. Trumpas ir populiaraus stiliaus veikalas gana aiškiai supažindina skaitytoją su žydų klausimą iš tokios perspektyvos, kokios šiuolaikinės „demokratijos“ politinė cenzūra tikrai netoleruoja ir nesiruošia toleruoti.

Tikimės, kad ši publikacija padės publikai susipažinti su senąja žydų tautos istorija ir įsitikinti, kad žydijs toli gražu nėra tokia, kokią dabar save vaizduoja. Šviečiant ir mokant visuomenę tiesos, judofilijai ateis niekingas ir pelnytąs galas. Kaip kadaise sakė Julijus Štreicheris:

Tas, kuris žino teisybę, bet nedrįsta jos pasakyti, yra niekingas bailys.

IGNALINOS AE UŽDARYMAS

Lietuva, kaip mes puikiai žinome, priklauso Europos Sąjungai. Visų pirma, pasakysiu, kad tai yra nusikaltimas Tautai ir Valstybei. Kodėl? Juk suvereni Valstybė negali priklausyti niekam, išskyrus savo Tautai. Lietuva nėra suvereni, ji yra kolonija. Kaip gali kas nors būti virš Valstybės, ar už jos ribų, jeigu ji yra suvereni, nepriklausoma? Akivaizdu, kad niekas. Kadangi Europos Sąjunga, Pasaulio Bankas ir Tarptautinis Valiutos Fondas stovi aukščiau už Lietuvos Valstybę, yra akivaizdu, kad ji nėra laisva ir ji nėra nepriklausoma.

Viena iš stojimo į Europos Sąjungą sąlygų buvo Ignalinos Atominės Elektrinės uždarymas iki 2010 – ujų metų. Ši elektrinė pagamina gerokai daugiau, negu 70% Lietuvos elektros energijos. Taipogi, *tai viena iš pigiausių elektrinių ne tik Europoje, bet ir pasaulyje*. Praktiškai visa Lietuvos energetika remiasi būtent Ignalinos AE veikimu. Tačiau mus valdantis „demokratų“ režimas nusprendė vieną bloką po kito uždaryti ir iki 2010 metų visiškai nutraukti Ignalinos AE veiklą.

sūnūs buvo antidemokratai. Tikimės, kad tai padės griauti žydijos kontroliuojamo režimo sukurtus mitus apie „demokratijos tradicijas“ Lietuvoje.

Demokratija – mirtis Tautai, nes ji reiškia susiskaldymą. Tautos ateitis – tikrasis nacionalizmas.

VADOVYBĖS PRINCIPAS VALSTYBĖS GYVENIME

1.

Lietuvos valstybinį bei visuomeninį gyvenimą mes organizuojame vado principu. Todėl yra būtina nuodugniau panagrinėti ir ypač įsisamontinti vado principo vaidmenį visuose tuose klausimuose, kurie sudaro valstybinio bei tautinio gyvenimo turinį.

Vado principo problema mums yra, palyginti, nauja. Savo valstybinį gyvenimą mes šiuo principu grindžiame tik dešimti metai. Ir apamai ši politinė doktrina iškilo tik po didžiojo karo. Tačiau jei kitur, - turint galvoje geresnį politinį pasiruošimą tautų, kurios šiandien tvarkosi vado principu, - autoritetinė santvarka įleido giliau šaknis, kaip mūsų, tai mums dar teks gerokai padirbėti, ypač ideologinės propagandos srityje, kol vado principas kaip reikiant įsisunks į visas valstybinio, visuomeninio ir kultūrinio gyvenimo sritis.

Be priežasties niekas nesidaro. Jei mes šiandien turime tokią, o ne kitokią politinę santvarką, tai buvo tam priežastčių, kurias čia reikia nors trumpai prisiminti, nes sąlygos, privedusios prie dabartinės santvarkos susidarymo, iš dalies jau paaiškina ir pačią santvarką.

Šiandieninė Lietuvos santvarka yra tiesioginė demokratinio eksperimento pasekmė. Eksperimentas nepavyko, teko ieškoti naujų valdžios formų. Kodėl nepavyko? Todėl, kad liberalinė demokratija neturėjo nieko bendro nei su mūsų tautos tradicijomis, nei su jos dvasia. Ji buvo importuotas daiktas, pagamintas kažin kame, svetimuose kraštuose. Atrodė, kad Lietuvą norima įsprausti į apdarą, pasiūtą svetimų siuvėjų. Savaime suprantama, kad iš to nieko gero negalėjo išeiti.

Atstatant valstybę, anais laikais prieš akis stovėjo du svarbiausi uždaviniai: gydyti didžiojo karo Lietuvai padarytas dvasines bei medžiagines žaizdas ir stiprinti (konsoliduoti) jaunos valstybės pagrindus. Šiems uždaviniams spręsti turėjo būti pasivartota visa tautos energija. Neramus istorinis momentas reikalavo, kad visos tautos darbingos pajėgos būtų naudojamos naujiems valstybės rūmams pastatyti, kad tos pajėgos būtų naudojamos taupiai ir tiksliai. Yra nedovanotinas nusižengimas, kai degančiu darbymetės metu atsistojęs šienpjovys agituoja savo bendrus: tu varyk priedalgį į dešinę, tu – į kairę, o aš skersai per abudų. Galima įsivaizduoti, kokios bus tokios talkos pasekmės.

O tokia „talka“ buvo anais, „visokių laisvių“ laikais. Laisvių, arba, teisingiau sakant, tam tikrų laisvių, įspraustų į partijų programų rėmelius, apaštalai siautėjo po kraštą, skleisdami nerimo, nepasitikėjimo ir neapykantos nuotaiką. Partinis blūdas (psichozas) taip buvo užnuodijęs tautos organizmą, jog dar šiandien mes juo visiškai nenusikratėme. Užuo gydžius didžiojo karo padarytas

PEDOFILIJOS SKANDALAS LIETUVOJE

LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTAI – UŽ DRĄSIŲ KEDĮ

Neseniai Lietuvą sudrebino pedofilijos skandalas. Mažametės savo dukters tėvas, Drąsius Kedys nusprendė imtis priemonių prieš pedofilus ir iškrypėlius, esančius teisminės sistemos viršūnėse. Šis vyras ginklu nubaudė tuos, kuriuos turėtų bausti įstatymas. Žinoma, visuomenėje, kurioje viešpatauja judaizmo religijos išpažinėjai ir jų draugai, pedofilija negali nebūti „nenormalus“ reiškinys: juk ji pati savo dogmose propaguoja pedofiliją. Šiaip ar taip, yra akivaizdu, kad šmeižtas, nukreiptas prieš šį vyrą, apgynusį savo vaiko (ir visų vaikų) garbę, yra tik iškrypėlių ir jų draugų valdžioje propagandinis triukas. Jeigu valdžioje nesėdėtų pedarastų, pedofilų ir kitokių ištvirtėlių klika, Kedžio dukters tvirkintojai būtų susilaukę pelnytos mirties bausmės nuo Valstybės rankų. Vietoje to, teisingumą vykdyti turėjo imtis pats mergaitės tėvas. Vaikų tvirkinimas, grobimas, netgi ritualinės žmogžudystės nėra naujas dalykas. Tai vyksta per amžius. Tai lieka nebaudžiama ten, kur vyrauja „išrinktoji“ tauta ir jos pakalikai, pažvelkime į istoriją ir pamatysime, kas didžiausi žmonijos vaikžudžiai, pedofilai ir sadistai.

Tikėkimės, kad Drąsius Kedys yra gyvas ir saugus nuo jį persekiojančios „teisėsaugos“ rankų. Jeigu ta „teisėsauga“ saugotų teisingumą, tada jos taikiniu taptų ne D. Kedys, o visi mūsų Tėvynės valdymo institucijose susėdę išsigimėliai ir pedofilai su pedarastais.

Šturmuotojas Juozas

2. Kraštutinumai, link kurių eis žydai, parodyti Persijoje, kur žydas Mordechėjus ir žydė Estera pasirūpino 75000 antisemitiškų persų nužudymu. Jie pakorė antisemitišką karaliaus Kserkso ministrą, Hamaną, kartu su dešimčia jo sūnų. Jie atšventė šia kruviną pergalę ir iki šių dienų ją švenčia per Purimo vaišes. (Esteros knyga, 9:6)

3. 115-117 metais po Kristaus, Kyrėnės saloje žydai sukilo, vedami savo vado Bar Kochbos. Jie nužudė 220000 (!) ne žydų, supjaustė ir sukapojo juos, gėrė jų kraują ir valgė žalią jų mėsą. (Cassius Dio (Dionas Kasijus), „*Roemische Geschichte*“ XVIII, 32).

4. Rusijoje žydai sukilo 1917 – aisiais metais ir sukūrė bolševizmą, vadovaujami Trockio, Zinovjevo ir kitų žydų, iš viso 35 milijonai (!) žmonių buvo nukankinti ir numarinti badu.

5. Vengrijoje, vadovaujant Bela Kunui, buvo surengtos baisios skerdynės, kuriose buvo nužudytos dešimtys tūkstančių ne žydų.

6. Žydų-bolševikų Sovietinėje Rusijoje masinės žudynės yra vykdomos net ir šiandien. Budeliai daugumoje yra žydai, vyrai ir moterys. Žydai yra naujų kankinimo metodų sukūrimo meistrai. Leisti gojams mirti kankinimuose jiems suteikia didžiausią malonumą. Anglų reporteriai rašo, kad kinų budeliai negalėjo pastoviai vykdyti savo kankinimų ir egzekucijų. Neabejotinai, jų vietas užėmė žydai ir žydės.

Žydų istorija yra parašyta krauju, ne žydų krauju. Tai įrodo, kad žydai yra nepaprastai žiaurūs ir, tuo pačiu metu, didžiuliai bailiai. Žydas nėra užsigimęs kareivis, jis yra užsigimęs sadistas ir žmogžudys.

DYTRICHAS EKCHARTAS

BOLŠEVIZMAS NUO MOZĖS IKI LENINO:

DIALOGAS TARP MANĖS IR ADOLFO HITLERIO

I

„Taip!“ – sušuko jis. „Mes ėjome neteisingu keliu! Pagalvok kaip astronomas elgtusi panašioje situacijoje. Sakykime, kad jis jau ilgą laiko tarpą akylai stebėjo tam tikros dangaus kūnų grupės judėjimą. Apžiūrėdamas savo užrašus, jis staiga pastebi kažką ne vietoje. „Po velnių“ – pasako jis. „Kažkas čia yra ne taip.“ Normaliai, šitie kūnai turėtų būti išsidėstę skirtingai vienas kito atžvilgiu, ne taip išsidėstę. Taigi kažkur turi būti paslėpta jėga, kuri yra atsakinga už nukrypimą. Ir, naudodamasis savo stebėjimų rezultatais, jis atlieka ilgus skaičiavimus ir tiksliai apskaičiuoja planetos, kurios nėra mačiusi jokia akis, bet kuri ten vis tiek yra, kaip jis įrodė, vietą. Bet ką, kita vertus, daro istorikas? Jis aiškina tokią pat anomaliją vien tik žinomų savo laikų valstybininkų terminais. Jam niekada neateina į galvą, kad gali būti paslėpta jėga, kuri sukėlė tam tikrą įvykių posūkį. Bet, nepaisant to, ji vis tiek buvo. Ji ten buvo nuo pat istorijos pradžios. Tu žinai, kas yra ta jėga – žydija.“

„Taip, žinoma,“ aš atsakiau, „bet įrodyti tai, įrodyti tai!“ Jau mažiausiai penkiasdešimt, ar šimtą metų, kiek tai mane liečia, tai buvo akivaizdu; iš tiesų, net anksčiau, gal net ir ikirikščioniškais laikais.“

„Mano mielas drauge,“ jis atsakė man, „mes galime skaityti Strabono veikale (1), kad jau jo laikais, netrukus po Kristaus gimimo, buvo retai randama vieta visame pasaulyje, kurioje tada nebuvo vyraujama žydų; *vyraujama*, jis rašo, o ne tik *gyvenama*. Jau dešimtmečiais anksčiau Ciceronas (2) – tuo metu didis ir galingas vyras, mano drauge! – staige neteko savitvartos, kai, savo

kuriame taipogi yra ir „Istorija“, leistas komunistiniais laikais yra „pakarpytas“ cenzūros, mat Tacito žodžiai ten, nors ir kritiškai žydų atžvilgiu, neatitinka originaliųjų jo raštų. Žinoma, tai politinės cenzūros pasekmė, red. pastaba).

Žydai žino, kad kai ne žydiškasis pasaulis žinos jų įstatymus ir permatys jų planus, jie bus pralaimėję. Taigi, grasindami mirtimi, jie draudžia jų vertimą ir publikavimą. Gerai žinomas žydų mokslininkas, Diber David, rašo: **„Jeigu gojai žinotų, ką mes mokome prieš juos, jie mus užmuštų.“**

Slaptieji žydų įstatymai yra paremti esminio principo, kuris teigia: „Tik žydas yra žmogus. Kaip priešingybė, visi ne žydai yra gyvuliai. Jie yra gyvuliai žmonių kūnuose.“ Bet kas prieš juos yra leidžiama. Žydas gali jiems meluoti, sukčiauti ir vogti iš jų. Jie netgi gali žaginti ir žudyti juos.

Yra šimtai Talmudo vietų, kuriose ne žydai yra apibūdinami kaip gyvuliai. Kai kurios iš jų yra:

1. „Žydai yra vadinami žmonėmis, bet ne žydai nėra žmonės. Jie yra gyvuliai.“ (Talmud: Baba mezia 114 b)

2. „Akumas (ne žydas, red.) yra kaip šuo. Taip, šventraštis moko gerbti šunį labiau, negu gojų.“ (Ereget Raschi Erod. 22 30)

3. „Nors Dievas sukūrė gojus, jie vistiek yra gyvuliai žmonių kūnuose. Nėra ypatinga, kad žydui tarnautų gyvulys. Taigi jam tarnaus ir gyvuliai žmogiškoje formoje. (Midrasch Talpioth psl. 255; Varšuva, 1855 metai)

4. „Nėščias gojus yra ne geresnis už nėščią gyvulį.“ (Coschen hamischphat)

5. „Gojų sielos yra kilusios iš nešvarių dvasių ir yra vadinamos kiaulėmis.“ (Jalkut Rubeni gadol 12b)

6. „Nors gojus yra tokio pat kūno sudėjimo, kaip žydas, jis lyginasi su žydu, kaip beždžionė su žmogumi.“ (Schene luchoth haberith, 250 psl. B)

Tam, kad žydas nepamirštų, kad turi reikalą su gyvuliais, jam yra pastoviai primenama per valgymą, mirtį, net per lytinį santykiavimą. Talmudas moko: **„Jeigu tu valgai su gojumi, tai tas pats, kas valgyti su šunimi.“ (Tosapoth Sanhedrin 74b) „Jeigu žydas turi tarną, ar tarnaitę gojų, kuris numiršta, jam nedera pareikšti užuojautos. Tu žydui turi sakyti: Dievas sugražins „tavo netektį“ taip, lyg būtų miręs kuris nors jautis, ar asilas. (Jore dea 377) „Lytininis santykiavimas tarp gojų yra kaip santykiavimas tarp gyvulių.“ (Talmud Sanhedrin 74b).**

Talmude yra rašoma apie ne žydų žudymą:

1. „Yra leidžiama atimti gojaus kūną ir gyvybę.“ (Sepher ikkarim III c 25)

2. „Yra įstatymas nužudyti bet ką, kas neigia Torą. Krikščionys priklauso tiems, neigiantiems Torą.“ (Coschen hamisphat 425 Hagah 425.5)

didžiąją žemesniojo gyventojų sluoksnio paramą sau – „Laisvė, Lygybė, Brolybė!“ – kol vieną naktį jie išsiuntė įsakymą „Šalin buržuaziją!“, “Nužudykite tuos šunis!“ bet viskas nesusiklostė taip

gerai, kaip jie tikėjosi. Egiptiečių tautos dalis, kuri išliko patriotiška, apsuko stalus ir išvijo Mozę,Koną ir Levį iš šalies, sekant gyventojais, kuriuos jie sukurstė.Per šį išėjimą jie nešėsi tiek daug pavogtų turtų, kiek tik jie galėjo, pasakoja Biblija su pasitenkinimu. Joje taip pat rašoma, nedviprasmiškai, kad egiptiečiai buvo patenkinti, jų atsikratę. (8) Tačiau geriausioji dovana buvo ta, kurią žydai davė kvailiems savo pakalikams. Netrukus jie pradėjo juos vadinti „minia“, nors seniau juos vadindavo „draugais“ ir vaizdavo, kad juos myli. Įsivaizduok šių apgautųjų veidus, kai jie tai išgirdo dykumoje.“

„Septyniasdešimt septynerių tūkstančių persų nužudymas Esteros knygoje, be abejo turėjo tokią pačią bolševikišką aplinką.“ – aš atsakiau. „Žydai to tikrai nepasiekė vieni.“

„Taip pat“, jis pažymėjo, „kaip baisi kraujo vonia per pusę Romos Imperijos, kuri buvo Imperatoriaus Trajano valdymo metais. Šimtai tūkstančių kilmingųjų ne žydų Babilonijoje, Kyrėnėje, Egipte ir Kipre buvo išpjauti kaip galvijai, dauguma iš jų po baisiausių kankinimų! (9) Ir šiandien žydai tuo džiūgauja. „Jeigu įvairūs sukilimo centrai būtų kooperavę,“ triumfuoja žydas Grecas, „tada tikriausiai jie būtų galėję Romos kolosui tada suduoti mirtiną smūgį.“ (10)

„Žydai mūsų Sedano dienos (11) šventę vadina barbariška“ – aš pasakiau. „Bet jie visiškai kitaip laiko faktą, kad, metus iš metų, jie vis dar, po viso šito ilgo laiko, savo sinagogose švenčia „herojišką“ poelgį su septyniasdešimt penkiais tūkstančiais persų per **Purimo** vaišes.“

„Jeigu nei viena dalis šitų faktų mums nepadaro įspūdžio“ – pasakė jis – „mus būtų galima būtų laikyti kurčiais ir aklais.“

„Prieš pirmąjį susirėmimą su egiptiečiais, vyriausiasis niekšas, kuklusis Juozapas pasirengė gerai: karvės, visos seklyčios pripildytos, žmonės mirštantys iš bado, valdantis faraonas puikus žydų liokajus ir Juozapas, valdydamas visą javų atsargą –,krašto viešpats“! (12) Visos egiptiečių dejonės buvo bergždžios; žydai su geležiniu kumščiu uždarė sandėlį, kol, už duonos kasnelį, egiptiečiai turėjo atiduoti pirma savo pinigų, paskui savo galvijų, savo žemę ir galiausiai, savo laisvę. Ir staiga sostinė buvo pilna žydų, ten buvo senasis Jokūbas ir „jo sūnūs, ir jo sūnų sūnūs“ kartu su juo, jo dukros ir sūnų dukros ir visa jo giminė“ – visa makalynė. (13) Ir Juozapas „ilgą laiką verkė iš džiaugsmo“.Paskui jis sakė savo broliams: „jūs valgysite šalies gerybes; visos Egipto žemės gerybės yra jūsų.“ (14)

„Bet tuo pačiu metu, kai šis šlovingas žydų tikėjimo Egipto pilietis mirė, sulaukęs šimto dešimties metų, senasis Faraonas irgi mirė ir buvo pakeistas kito Faraono, kuris „nepažinojo Juozapo“ ir, matydamas žydų minią, kurie tuo metu tapo labai galingais, jis tapo gana išsigandęs. Jis labiausiai bijojo: „kai prasidės koks nors karas, jie prisidės prie mūsų priešų“; (15), taip jis buvo protingesnis už Vilhelmą II, (16) kuris tikėjosi jų paramos. Žydai turi dirbti, nusprendė jis. Visu rimtumu, **dirbti**. „Negaillestiga“ – dejavo žydų kronikininkas. Nesistebėkime, kad jie troško keršto. Vis dėl to, kam tada reikalinga žmonių minia, jeigu ne tam, kad dirbų?“

„Tuo tarpu, egiptiečiai pamiršo mieląjį Juozapą, kuris buvo miręs ir išnykęs, bet nebuvo jokio stygiaus kitų, kuriuos būtų galima apkaltinti esama padėtimi, tai yra, žemvaldžius, pramonininkus,